

BÉKEHARANG

HITMÉLYÍTŐ, ERKOLCSNEMESÍTŐ ÉS ALKOHOLELLENES LAP
ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 P, AMERIKÁBAN 1 DOLLÁR, EGYES SZÁM 20 FILLÉR

Az ünnepek után

Pünkösöd az utolsó az ünnepek sorában. Mintha már nem tudnánk mit kezdeni vele. Karácsonykor kicsi és nagy, hívő és hitetlen tud örülni. Különös, hogy még a zsidó családok is valahogyan megtartják a karácsonyt. Jól meg van csinálva, hogy mindenki örülhessen. Igaz, hogy a legtöbb ember csak a szép ajándéknak örül, amelyet kap, nem pedig a legnagyobb ajándéknak: az üdvözítőnek.

Hasonló módon járunk húsvétkor is. A nagypénteken meghalt Jézus feltámadásának ki ne örülne? Ezrével vesznek részt az emberek a feltámadási ünnepélyeken, az utcán és a templomokban. Bár kevesen vannak, akiknek szívében is feltámad Jézus, mégis lehet mondani, hogy az örömből igen sok ember kiveszi valamilyen módon a részét.

De mi van a pünkösddel? Az a megfigyelésem, hogy szinte közönyösen veszik tudomásul az emberek ezen ünnep megérkezését. Egyszer történt valami csodálatos, azt mondják. De mi közünk hozzá nekünk? Ma már ilyesmi nem fordul elő. Ma nincsenek tüzes nyelvek, amelyek a hívekre ülnének, nincsenek megtérések ezrével, amint ez volt akkor Jeruzsálemben. Valljuk be, a legtöbben bizonyos kétkedéssel gondolnak vissza az elmúlt régi időkre, amikor ilyen dolgok történhettek. És ez az oka, amiért nincs igazi öröm, napjainkban, pünkösdkor.

Ezért fontosnak tartom, hogy utána nézzünk a dolognak. Valami itt nincs rendben. A tanítványokról, az ő cselekedeteikről, mi csak pünkösöd után hallunk valamit. Azt olvassuk az evangéliumban, hogy a tanítványok a Mester halála után elszéledtek. Ezen húsvét sem változtatott sokat. Legfeljebb azt olvassuk, hogy a tanítványok együtt voltak zárt ajtók mögött, félvén a zsidók haragjától. Ezen zárt gyűlésen a tanítványok imádkoztak és vártak. Valami észrevehető következményekkel járó dolog nem történt.

És most eljött pünkösöd. A Szent Szellem kitöltetett a tanítványokra és mintegy varázs-

ütésre, minden gyökerestül megváltozik. Azok a tanítványok, akikben sem a karácsony, sem a nagypéntek, sem a húsvét valami nagy változást előidézni nem tudott, azok egyszerre hallatlan dolgok megtörténésének előidézőivé lesznek! Az egyszerű, erőteljes és félénk apostolok előkerülnek rejtekeikből és nyilvánosan vallást tesznek. Nem törődnek vele, hogy mit szólnak hozzá a zsidók. Nem bánják, akármilyen történik is velük magukkal. Azzal is számolnak, hogy életükkel fogna fizetni merészségükért. És ezzel az új, Szent Szellemmel elindulnak győzedelmes útjukra és nyomukban mindenütt új élet, új öröm, új békesség költözik be az emberekbe és házaikba.

És ez határozza meg a pünkösöd jelentőségét. Majdnem úgy látszik, mintha a mai hívők is, mint egykor a tanítványok pünkösöd előtt, megfélemlítve visszavonultak volna kicsiny köreikbe s reménytelenül és erőteljesen állanak a világ hatalmával és sötétségével szemben. A saját tudatlanságuk és erőtlenségük tudatában csendesen félre vonultak és hagyják történni az eseményeket, ahogyan azok szemük előtt lejátszódnak.

A Szent Szellem azonban nem ezt akarja. Az az egy tucatnyi kis csapat a hatalmas zsidósággal és a félelmetes világbirodalommal találta magát szemben. De mik voltak ezek a Szent Szellemmel megáldott kicsiny csapattal szemben? A tanítványokat lehetett elfogni, bebörtönözni, elevenen elégetni vagy fenevadak elé vetni, de ez mind nem segített semmit, sem a hatalmas zsidóságnak, sem a görögök tudományának, sem a rómaiak fegyverének. Ezek mind megszegyenültek, semmivé lettek, eltűntek.

A Szent Szellem az a Személy, aki belépett a világba, aki birtokba vette a tanítványokat és aki a nagy tetteket cselekedte. Hiszünk-e mi ebben a nagy Személyben? Tudjuk-e mi, hogy eszközök vagyunk az ő kezében? Nem tesz semmit, hogy én egyszerű, tudatlan ember vagyok, ha a Szent Szellem engem felhasználni kíván

az ő országa építésében, a bűnösök megmentésében, a hívők megszentelésében. Ezt kell nekünk pünkösdkor meglátni. Akkor lesz öröm. Akkor tudni fogjuk, hogy mit jelent nekünk pünkösöd. Kérjük az Urat, hogy Szent Szellemét: az erő, a lelkesedés, a békesség és a tisztaság Szellemét hozzánk is küldje el, hogy mi is lássuk az ő munkáját és minket is felhasználhasson sokak üdvösségére.

T.

Gyülekezetnek, amely van

A thessalonikabeliek gyülekezetének, amely van az Atya Istenben és az Ur Jézus Krisztusban. 1. Thess. 1. 1./

II.

Tehát ez a gyülekezet van. Él. Létezik. Miben? Kiben? Az Atya Istenben és az Ur Jézus Krisztusban. Tulajdonképen azért is van, mert az Urban van. Mennyi mindenben vannak gyülekezetek, csak épen ő benne nem, aki pedig egyenesen felhív:

— Maradjatok az én szeretetemben. Maradjatok én bennem!

Mit jelent az, hogy az Atya Istenben és az Ur Jézus Krisztusban van egy gyülekezet? Az Ur a központ. Kezdet és vég. Ő érte, ő általa történik minden. Ő a cél. Ő reá irányul minden szem, minden figyelem. Nincsenek mellékcélok, mellékeszközök. Őbenne van az egész közösség. Elmerül benne, hogy nem látható más, csak ő. Emberi akarás, vágy, erőlködés, minden-minden eltűnik. A gyülekezet őbenne van és elmerül a Szeretet ez árában. Ha a világ nem lát mást, csak őt, akkor van a gyülekezet őbenne. Amikor lelkeket Jézushoz vonz és nem csak pillanatnyi lelki felüdülést szerez. Óh mennyit hibáznak sokszor e téren.

Gyülekezetnek, amely van... Amely van, sokszor vetített képes előadásban, zenekarban, énekkarban, szép szavatokban vagy szép prédikációkban vagy van a prédikátorban. Hány-szor csak félig merül el Jézusban és félig a saját erejében, leleményességében, ügyes műsorában és épen ezért kapkodó és felemás igában vergődő némely közösség és nincs evangéliumi erő annyi gyülekezetben. Imaházat akarnak építeni és akkor erőlködnek; előadások, lőtásfutások sorozata következik, eszközöket használnak, melyek nem felülről adódnak. Minden mozgásba jön, csak Jézus nincs jelen seholy, mert olyanok a körülmények, hogy nem is lehet jelen. Az Ur nevét oda teszik, mint egy fővédnökét, de ő nincs bent a rendezőségben, pedig világosan megmondja:

— Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.

Gyülekezeti élet gyökeredzik ének- vagy zenekarban, melyeknek tagjai még felemás igá-

ban vergődnek és ezek előadásaira toborozzák az embereket.

— Jöjjön, olyan szép lesz, szerepel ének-kar is, játszik a zenekar is, jól fogja magát érezni.

És az emberek tényleg jönnek. A gyülekezet örül, hogy olyan jól érezték magukat és a vendégek megigérték, hogy máskor is eljönnek. És tényleg jönnek a kellemesen fűtött terembe, a szép zenét hallgatni és élvezni a prédikációt. Nem is kerül sokba és eltelik az idő. Ujra jönnek, de csak ha műsor van. Vajjon Jézusban van ez? Jézus azt akarta, hogy az emberek egy műsor keretében jól érezzék magukat? Egyáltalán, azt akarta, hogy abban az állapotban, amelyben vannak, megelégedettek legyenek? Nem! Azt akarta, hogy meggyűlöljék az életüket. Nem szép műsorok mákonyával akarta csábítani és kábítgatni őket, hanem, hogy abból a veszedelemből, amelyben lelkük forog, kimene-külni akarjanak.

És Isten országa számára, tartós, komoly gyümölcsöt valóban csakis ezen az úton tudtak Isten gyermekei elérni. Jézusban lenni, szólni, élni és cselekedni. Pál apostol nem azzal kezdte a munkáját, hogy tetszetős műsorral megfogja az embereket, hanem, hogy önismeret által megtérésre jussanak. Örvendezünk szép gyülekezeteknek, megtéréseknek, bizonyágtevéseknek és mégis mennyi a nyomorúság, a bűn, a féltékeny-ség, a hiúság. Mily kevesen akarják a terhet hordani, s mily sokan szeretik magukat hozdoztatni. Miért? Mert csak félig tértek Jézushoz, félig az ifjusághoz, a nőegylethez, az énekkarhoz, a prédikátorhoz, az egyházhoz tértek.

Igaz, hogy könnyebb egy jó műsort összeállítani, mint megszentelt, tiszta életet élni. Könnyebb a gyülekezeti énekkarban énekelni, mint a világ minden gúnnya közepette bárány módra hallgatni. Kellemesebb szavalni, mint Jézusról bizonyágot tenni. És a gyülekezeti zenekarban szerepelni sem oly veszélyes, mint az emberek bűneire rámutatni. A sötét teremben a vetített képeket nézni is tetszetősebb kegyeskedés, mint esetleg a főnököm elé tárnai a világosságot a munkahelyemen.

A világnak Jézusban, Istenben lévő gyülekezetre van szüksége. Egyszer nyilvánvaló lesz, hogy melyik gyülekezet munkája szalma és melyiké arany. Melyik van Jézusban és melyik másban. Te melyikben vagy? Melyiket munká-lod? Igen, minden eszköz szolgálja az Ur dicső-ségét. Neki szóljon a dal, a zene. Az ő magasztalása legyen célja mindennek, ami csak a gyülekezetben történik. De amint az emberek tekintete inkább az eszközök felé fordul, mint Jézus felé, dobjuk félre, mert szemnek tetszetős eredményt hozhat, de lelki gyümölcsöt aligha.

Egyszer valakit megkérdeztem, jár-e a városában levő gyülekezetbe? — Igen, néha elmegyek, mert olyan szépen énekelnek. — Ennek

Az epileptikus és gyengeelméjű gyermekothon három tagja.

tetszett az olcsó hangverseny. Nincs ennél nagyobb szegénységi bizonyítvány, mintha valaki hosszú ideig jár a gyülekezetbe és nincs más benyomása, mint arról, ami a füleit csiklandozza. Óh, inkább mondta volna:

— Utálom őket, mert mindig a bűneimről beszélnek. Nem megyek, mert folyton Jézust emlegetik, mert azt mondják, hogy meg kell térnem! — Ez a gyülekezet Jézusban volna, mert megmondta az Ur:

— Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt nálatoknál. —

„Elmenvén, hirdessétek az evangéliumot”, hangzott az Úr parancsa. Nem így szólt: — Tartsatok kegyeskedő előadásokat. — Hanem evangéliumot hirdessetek. — Ismerek gyülekezetet, amely állandóan programokat készít, hogy sokan legyenek. Persze a prédikációban is vigyáznak, hogy úgy prédikáljanak, hogy mindenkinek tessen a beszéd. Szomorú gyülekezet! Azt hiszi él, pedig halott. Isten beszéde élő és ható, élesebb minden fegyvernél és e helyett, a lány muzsika fakardjaival hadonásznak.

Szavaljunk, énekeljünk, zenéljünk, de a gyülekezet ne ebben, hanem Jézusban legyen. Holt közösség az, amelyben több szerepe van a versnek, éneknek, párbeszédnek, előadásoknak, mint a komoly elmélyedésnek, imaóráknak, lelkek őszinte, magukba tekintésének, gondolataik kicserélésének és a bűneik bevallásának. Kétórás műsorban ne negyedórás mellékszerep jusson az Urnak és igéjének, hanem kérjük az Urat, hogy mint tűz és sziklazúzó poróly munkálkodjék, lelkeket nem jótékony mákonnyal itatva, hanem erejével lesujtva és kegyelmével fölemelve az ő dicsőségére.

1. j.

Vándor!

Lelked elnyűtt köntösében
Magadban járod az utat,
Testi gyönyörök délibábja
Elvakít, utat nem mutat.

Csapongó vágyad szárnyat öltve
A bűnök mocsarába hív.
S ezer csalódástól sebezve,
Sajog, vonaglik, fáj a szív.

Kiket szerettél, mind elhagytak.
Egymagd vagy, bűnös, árva,
S fenn állsz a kétségek ormán,
Megtépve, halálra várva.

Óh, vándor, aki ha úgy érzed,
Hogy ez a világ eldobott,
Hogy minden, ami mulandóság,
Megcsalt, megvetett, elhagyott,
Mikor a könnyek és a bánat
Tisztító tüze elborít,
Reményed végső erejével
Imádkozzál s megtart a hit.

A régi, megtört szív helyébe
Új szívet ad néked az Úr,
S új életed gyümölcskertjében
Virágzó lesz a keskeny út.

Dán Károly.

A „Tábor” diakonissák egy kis csoportja

Még egyszer a konferenciáról*

Fellmann Henrik missziói igazgató, két esztén át igen érdekes vetítettképes előadást tartott külmissziói munkájáról, melyet Melanéziában, a kannibálok között 17 évig végzett. E helyen igazgató tesvérünk előadásából közlünk részleteket.

— Röviden elmondok egyet-mást a kannibálok szokásaiból, — mondta, — hogy némi fogalmatok legyen róluk. A kannibálok 50 évvel ezelőtt még a kőkorszakban éltek. Szerszámaikat csontból, fából, kőből készítették. Az egyes törzsek állandó harcban állottak egymással, s a férfiak főfoglalkozása a fejedésben merült ki. A kannibál férfi bátorságát, vitézségét az emberi koponyák gyűjteményének nagysága mutatta. Minél több koponyával rendelkezett valaki, annál nagyobb volt a tekintélye és annál nagyobb hősként ünnepezték. A megölt emberek koponyájának értéke különböző volt. Legkevesebbet ért a férfié, azután a nőé és a legértékesebb volt a gyermek koponya. Ez azért volt ily értékes, mert a gyermek tartózkodott a legvédehetőbb helyen, a faluban és ezt nehezebb volt megszerezni, mint egy férfiét, mivel távol a falun kívül is lehetett találkozni. A nő feje értékesebb volt, mint a gyermeké, mert ő végeztén a kerti munkát és a mezőn dolgozván, a nap legnagyobb részét a házon kívül töltötte, ahol könnyebben legyilkolhatták.

— Több tájzólásuk volt. Missziói területünkön tizenkét ilyen tájzólást hallottunk és ez igen megnehezítette munkánkat. Vallásuk nem volt. Szavuk sem volt Isten fogalmának kifejezésére. De azért életükben fellelhetőek voltak a vallás legkezdetlegesebb jelei. Hittek, hogy az ember testből és lélekből áll és úgy tudták, hogy a fában, kőben, vízben és minden tárgyban van lélek. Különösen az ősök tiszte-

letét üzték, ami főképen a temetkezési szertartásaikban nyilvánult meg. Némelyek, addig hagyták a hullát a kunyhóban, míg bomlásnak indult. Körülülték és a legyeket kergették róla. Végül a kunyhóban eltemették. Egyesek a sziklák repedéseibe temették halottaikat, mások pedig a tűzbe ültetve elégették. Azután az unokaöccsét a tűz fölé emelték, hogy a füsttel az elhalt rokon lelkét is magába szívja. Mások viszont a levágott fatörzsét kivájták, belefektették a halottat és fölakasztották a fa ágai közé. Most a fatörzset alul kifurták, e lyukba egy bambusznádat tettek, amelyen keresztül kifolyt a hullanedv. Ezt kókuszhejban felfogták és mindenkinek inni kellett belőle, mert abban a hitben éltek, hogy ezzel együtt az elhalt lelkét isszák meg.

Nagy szerepet játszott köztük a varázslás, amely a bölcsőtől a sírig kísérte ezen embereket. Az újszülött ikrek közül az egyiket meg kellett ölni. Ha fiú és lány született, úgy a fiúnak kellett elpusztulnia. Egy erre hivatott nő kivégezte és a bokrok közé dobta. A lány értékesebb volt a fiunál, mert ő anyját támogatta a munkában. A lányt körülbelül 100 pengőért adták férjhez, míg a fiúnak nagyon kicsiny volt az értéke. Egyszer egy asszony például kb. 50 fillérért vett egy fiúcskát.

Az evangélium csodálatos ereje megváltoztatta e vad nép életét. Eltörölte a babonát és ocsmány szokásaikat és megismertette velök a bűnösök megváltóját: Jézust. Ez az élő Megváltó a gyilkosokból, emberevőkől olyan embereket alkotott, akik most már megértik azt, hogy mi az a felebaráti szeretet és sok fehér és művelt embert megszégyenítő módon gyakorolják is magukat ebben.

Gyülekezetében voltak olyan lelkek, akik néhány évtizeddel ezelőtt még emberhúst ettek, most pedig életüket nem kímélve hirdették népüknek az Ur Jézusban való váltságot.

Megragadó volt, amint Fellmann tesvérünk egy vékony bambusz darabkát mutatott fel. Ez a bambusz darab volt a tollszára, mikor az evangélium egy tekintélyes részét e vadak nyelvére fordította. E darab bambusz előbb egy mérgezett nyíl volt, amely e kannibálok kezében retteggetett halált osztó fegyver. De Jézus szeretete ez öldöklő fegyverből, az Ur dicsőségét és emberek üdvét szolgáló eszközt formált. Vajha mi is mindent, ami eddig önmagunkat, a bűnt, a világot szolgálta, az Ur szolgálatába állítanánk.

Jegyezte: H. I.

*) A nyiregyházi áldásos konferencián több igen értékes és mélyen szántó előadás hangzott el. Ezeket természetesen technikai és egyéb nehézségek miatt egyszerre nem közölhattük. Mivel lapunk olvasóit is szeretnénk az ott elhangzottak áldásaiban részesíteni, ennél fogva kénytelenek vagyunk az ottani eseményekre ismételtelen visszatérni. Fenti cikkünk, a konferenciái előadások egyik legmegkapóbb és értékesebb részének — természetesen rövid — kivonata.

Az alkohol ellen

A Békeharang előfizetői állandóan mellékletként kapták valamikor a „Szent Harc” című iratot, amely az alkohol ellen harcolt. Az alkohol testet-lelket megront és utóbb megöl.

A gazdasági válság következtében beszüntettük e külön lapot, de ez nem jelenti azt, hogy feladtuk e nagy ellenség elleni harcot. Azok a tények, amelyek annak idején e küzdelem megindítására készítettek, ma is fennállnak és időszertűek. Aki nyitott szemmel és szerető szívvvel figyeli hazánk és az egész civilizált világ népeinek életét az észreveszi, hogy az alkohol, mennyire rombolja népeink lelki javait. Nem lehet közömbös és nem nézheti semleges szemlélőként a keresztyén ember, mint válnak ezren meg ezren az iszákosság rabjaivá és mint megy tönkre ugyanannyi család.

Itt nem arról van szó, hogy bűn-e alkoholt inni vagy sem, sem pedig arról, hogy a Szent Írás megtiltja-e az alkohol élvezetét vagy sem, hanem arról és csakis arról, hogy az Ur ama kérdésére: „Hol a te testvéred? azzal a kaini válasszal felelünk-e:

„Hát őrzője vagyok-e az én testvéremnek?”.

És ha egyetlenegy iszákos embert is meg tudunk menteni rabláncaitól azáltal, ha magunk is lemondunk az ivásról, vajjon kit nem indíthatna erre az Ur iránti szeretet?

Kedves olvasó, te melyik oldalon állsz? Az ivók, a közömbösek vagy pedig a mentők oldalán?

Jellemrajzok

Alkohol

Ha részeges embert kérdek:
Mért iszik bort? — hisz az méreg,
Szokás szerint így válaszol:
— Csak mértékkel és csak olykor... —

„Mértékkel” nála annyit tesz,
Hogy nem mindjárt borfürdőt vesz,
Mitől a fej kótyagos lesz,
Hanem mérve le-leereszt.

„Olykor” pedig azt jelenti:
Nem mindig a borban ülni
És azt szájtátva szürcsölni,
Hanem közben megpihenni.

És ha kérdezek egy hívőt,
Iszik-e bort, hol és minőt?
Tán szégyelve, de bevallja:
— Otthon ő is meg-megnyalja —

„Otthon”, ahol nem látja más.
Otthon lehet? Ott nem visszás?
Vajjon ez nem képmutatás?
Talán nem — de nem is példás.

Egy ujjászült hívő ember
Teszi, amit Jézus rendel:
Borra máskor nincs szüksége
Csak Urvacsorával élve.

Mit mond erre a korcsmáros?
— „Ez az eszme nekem káros.
Mi történik velem akkor,
Ha a népnem nem kell a bor.

Ha a népnem szomszédja támad,
Názáreti Te utánad,
Boros hordóm mind kiszárad
S engemet megöl a bánat.” —

A bor kapós majd mindenhol,
Dacára, hogy az alkohol
Agyat butít s elmét rombol,
Minek vége csak a pokol.

Dusa István

Gyülekezeteinkből

A budapesti gyülekezetből

A nyári szünet

Máté 16, 26.

Ez a fentebbi kifejezés a diákok körében nagy népszerűségnek örvend, annál szomorúbb ha egy gyülekezet is ismeri a nyári szünet fogalmát, pedig ismerik. Vannak közösségek, amelyek ötven, sőt több százalékkal lepadnak nyáron, mintha a forró nyári nap elolvasztaná őket. És ezek a tagok nem is mind nyaralni mennek, állván a gyülekezetek anyagiakban mérsékelten bővelkedő lelkekből. Hát hol vannak? Miért maradnak nyáron távol? Egyik ok a kényelem, a lustaság, amelyre a nyári melegen oly hajlamos az ember. A nagy meleg elbágyaszt, elpuhit és a sátán fölhasználja ezt az állapotot és távol tartja Isten ígéjétől az embereket. De mi ne ülünk fel neki. A másik ok a kirándulások. Az Ur a szép zöldet, a verő-

fényt, a hűs erdőt az övéi számára is terem-
tette. És bizonyára nem ellenkezik az ő szent
akarataival, hogy fiatalok a hétköznapi munkája
után és a város poros levegőjétől távol a szabad-
ban megpihenjenek és felüdüljenek. De itt is
vigyázni kell, nehogy a vasárnap főprogramja
a kirándulás legyen, hanem az Urral való
közösség és lelkünk táplálása. „Mert mit haszn-
nál az embernek, ha az egész világot menyeri
is, ha a lelkében kárt vall.” Rendezzük úgy a
dolgot, hogy lehetőleg az esti vagy késő dél-
utáni istentiszteleten a közösségben legyünk,
ha kirándulásra is mentünk. És főleg a kirán-
duláson még, ha az ifjúság egyedül megy is,
legyen velünk biblia és tartsunk áhitatot a
szabadban. Ez erősít bennünket és ez bizonyosság
lehet mások számára is. Mert a kirándulás
ne csupán a magunk szórakozására szolgáljon,
hanem alkalom is legyen az evangélium hirdeté-
sére. Ne csak magunknak kedveskedjünk, ha-
nem az Ur ügyét szolgáljuk ott is.

A budapesti magyar gyülekezetben — hála
az Urnak — már évek óta ismeretlen a nyári
szárazság fogalma és kiránduló testvéreink
úgy intézik a dolgot, hogy az esti hét órai isten-
tiszteleten ott legyenek. Reméljük, hogy így
lesz továbbra is. Megadva Istennek, ami Istené
és a közösségnek, ami a közösségé.

Egyébként a budapesti magyar gyülekezet
nyári programja az Ur segítségével a követ-
kező:

Minden vasárnap d. e. 11 órakor isten-
tisztelet.

Minden vasárnap este 7 órakor evangeli-
záció (E hónapban az Irás boldogjairól lesz szó)

Minden csütörtökön este 7 órakor ótesta-
mentumi biblia magyarázat. (Elizeus prófétát
kezdjük tárgyalni.)

A gyülekezet prédikátora szeretettel közli,
hogy úgy a csütörtöki, mint a vasárnapi esti
összejövetelek előtt már egy órával az imaterem-
ben van, hogy a testvérek és más érdeklődők
rendelkezésére álljon lelki ügyeikben, amennyi-
ben a látogatáson kívül sürgős esetben szükség
van arra.

Verségi jelentés

Egy hosszabb jelentésben Drum Ferdinánd
verségi prédikátorunk a következőket írja: Az
evangéliumnak még mindig meg van az ereje,
hogy általa bűnösök megmeneküljenek rabsá-
gukból és üdvözüljenek. És munkánk, melyet
az Urban végezzük, nem hiábavaló. Ezt a be-
nyomást szerezzük az egész munkaterünkön.
Srbobránban (Szenttamáson) a háború utolsó
éveiben holtpontra jutottunk. Hat évvel ezelőtt
ott egy nagyszerű ébredést élhettem át és azóta
a munka előrehalad. Néhánynak az ifjúság kö-
zött, akiket az istentiszteleten láttam, pár évvel
ezelőtt otthon és az iskolában igen rossz dolga
volt, mert a vasárnapi iskoláról nem akartak
lemondani. Jelenleg 50 magyar gyermek jön
az itteni vasárnapi iskolába.

Egy különös örömnappal volt a vasárnap
Zentán. Eme tiszamelletti város 34.000 lakosa
közül 30.000 római katolikus és magyar. Mikor
1925-ben ott a munkámat megkezdtem, ezt
mondták nekem: Itt az emberek rosszabbak,
mint Sodoma és Gomorrában. Ezeket Isten igéje
nem érdekli. Az első istentiszteleten 8 lélek vett
részt. Hitben megvásároltuk azt a házrészt,
amelyre szükségünk volt, hogy az utcára ne
kerüljünk. A helyiségünk kicsi volt, de mégis
elég nagy az akkori viszonyokhoz képest. Bár
a látogatók száma kissé megszorodott, de a
saját embereink legtöbbje vagy elköltözött
vagy meghalt, úgy, hogy alig maradt meg
valaki. Azt kérdeztük magunktól, hogy van-e
egyáltalán a további munkának valamilyen jo-
gosultsága, szabad-e még missziói pénzeket erre
a munkára fordítani.

Ekkor egyszerre néhány elszórtan élő,
gondozás alatt nem álló baptista, nazaréus és
adventista került közénk. Jól érezték magukat
nálunk, velünk imádkoztak és dolgoztak. Az ő
külön tanításukról hallgattak és mi sem kíván-
tunk tőlük semmi különöset. Ehhez az egy-
séges csoporthoz az Ur még másokat is elveze-
tett, úgy, hogy számuk lassan meggyarapodott.
Mindnyájuknak csak egy vágyakozásuk volt.
Lelkeket Krisztushoz vezetni. Itt a Lélekben
olyan egység, az Urban olyan öröm, Isten mun-
kájához olyan odaadás látható, aminőt az ember
másutt is szeretne látni, de sajnos csak ritkán
láthat. Az első fiatal ember nem engedte, hogy
szidalalmazói elkedvetlenítsék és most többen a
korábbi ellenség közül vagy a gyülekezethez
vagy az ifjúsági egyesülethez tartoznak. A
kedves gyermekeink azóta felnöttek és a mun-
kába és gyülekezetbe belenöttek, úgy, hogy
ennek örömét és dízét alkotják. Szerény kis
termünk már az egyszerű alkalmakra is túl
kicsiny. Amint lehetséges lesz, a gyülekezet
meg akarja nagyobbítani. Fenyegetésektől és
nehézségektől nem riad vissza, mert a viharban
megpróbáltatott. Néhány évvel ezelőtt egy te-
metés alkalmával voltak nagy nehézségeink. A

hatóságához fordultunk, hogy ezen méltatlan állapotnak vessen véget. Ugyanazt tették a nazarénusok. Így jutottunk saját temetőhöz, amelynél senkisék háborgat többé bennünket. Minél többet háborgatnak vagy akadályoznak minket, annál gazdagabban tapasztalhatjuk az Ur segedelmét és áldását.

HIREK

Az utolsó számunkban szó volt egyik cikkünkben, amelynek írója még máig is ismeretlen maradt, az epileptikus gyermekeinkért végzett diakonissza munkáról. A kis szanatóriumunkban ápolott egyik betegünk volt oly szives és rendelkezésünkre bocsátotta e két felvételt. A gyermekcsoport mutatja, hogy az ilyen súlyos betegségben szenvedő fiúknak is lehet jó napjuk és sok örömben részük a k. diakonisszák gondos ápolása alatt. A diakonissza csoport pedig megmutatja, hogy testvéreink, bár nehéz és felelősségteljes munkát bízott rájuk az Ur, mégis boldogok. Az arcukról meglepedés, béke és öröm sugárzik. Nem valamennyi dolgozik a gyermekek között, de egyszer már mindegyikük szolgált közöttük. A szanatóriumban is sok felnőtt beteg számít szerető szolgálatukra. Így emlékezünk meg imáinkban továbbra is ezen áldott munkásnőinkről és ápolóikról is!

Találkozó Borjádón

A *prédikátoraink* szives figyelmét felhívjuk arra, hogy augusztus 28. és 29-én lesz a legközelebbi találkozásunk Borjádón. Itt fogjuk megbeszélni az őszi munkarendünket is. Gondoljunk erre az alkalomra imáinkban is, hogy úgy az ottani gyülekezetünk, mint mi magunk is gazdag áldást nyerhessünk az Urtól.

Fejlődik a szegedi gyülekezet

Szegeden május 23-án meglátogattam gyülekezetünket. Örömmel közlöm a testvérekkel, hogy munkánk szépen fejlődik e nagy városban. Az Ur megszorítja azok számát, akik öbönne hisznek. Legyen áldott az ő szent neve. A „Vándor” című költemény is egyik szegedi testvérünk szívéből származik.

Kispesti imaórák

Kispesten ismét bevezettük a vasárnap délelőtti imaórákat. Ha figyelembe vesszük az Ur ígéreteit, úgy értékelni tudjuk ezen összejövetelt is. Ezen alkalmat csak azok fogják felhasználni, akik hisznek Máté 18, 19 és 20 versében.

I r v e n d é g

Junius elején Irországból nálunk időzött néhány napig Orr Edwin. Nagyon érdekes tapasztalatairól szólott néhány alkalommal. Azon kevesek közé artozik ezen barátunk, aki mindent az Urra bíz és tudja, hogy Isten senkiről sem feledkezik meg. Az az álláspontja, amit az apostol a zsidókhöz írt levele 11. részének 6. versében ír le: „Hit nélkül nem lehet Istennek tetszeni”. Aki pedig hisz, az tapasztalni is fogja, hogy Isten vezeti őt és gondját viseli minden időben és körülmények között.

Látogatás Strassburgból

Juniusban nálunk időzött néhány napig, Schlanger József és k. neje Strassburgból. Ezek a testvérek nagy barátai misziói munkánknak, amit nemcsak szóval, hanem cselekedettel is bebizonyítanak. Isten áldása kísérje további útjukon testvéreinket és adja, hogy mindig érezhessék Isten szolgálatának örömeit és édes-ségét.

Gyermekkeresztelés. Junius 2-án szép ünnepe volt a budapesti német gyülekezetnek. E napon ajánlották fel az Urnak Thomasko és Vontobel testvéreink újszülött gyermekeiket a gyülekezet színe előtt és kereszteltettek meg. Az Urnak joga van hívó szülő gyermekéhez (1. Kor. 7. 14.) és ő azt mondja: „Engedjétek hozzám a kisdedeket.” Megható pillanat volt, amikor a két apa és anya fogadalmat tettek az Ur előtt, hogy gyermekeiket mint az Ur tulajdonát fogják kezelni és nevelni. Boldog az a szülő, aki tudja, hogy az ő gyermeke az Ur tulajdona. Az Ur áldja meg és tegye áldássá e két gyermeket.

Konfirmációi ünnepély. Pünkösöd vasárnapján áldott és szép ünnepélyben volt része a budapesti német gyülekezetnek. E napon vezettük be gyülekezetünkbe Fleps Gerta testvérünket konfirmációi ünnepély keretében, aki három évig vett részt vallásoktatásunkban. Hő kívánságunk, hogy a kedves leánytestvérünk gyülekezetünknek áldására legyen.

Sugárkák címen indult meg a Bethánia-könyvkereskedésnek egy gyermekelbeszélés sorozata. Igazi evangéliumi történetek, melyek amellet, hogy szórakoztatják a gyermeket, építik a lelkét. Ilyen természetű olvasmányokban való nagy hiány indította a könyvkereskedést a sorozat kiadására, melyből egyszerre két 16 oldalas füzet jelent meg. Egy füzet ára 10 fillér. 50 példány megrendelésénél 25% engedmény. Vizsgai ajándékunk rendkívül alkalmas. Megrendelhető az Evangéliumi könyvkereskedésben, Budapest, VI. Felsőerdősor 5.

„Az Ur napja”, dr. Somogyi Imre legújabb könyve. E mű a nyugalomnapal kapcsolatban a törvénynek és kegyelemnek egymáshoz való viszonyát tárgyalja bibliai és történelmi adatok felsorolásával. Ára csak 50 fillér. Megrendelhető az Evangéliumi könyvkereskedésben, Budapest, VI. Felsőerdősor 5.

Kedvezményes utazás Londonba. — A MEFHOSZ Utazási és Idegenforgalmi Irodája rendkívül kedvezményes szinte páratlanul olcsó részvételdíj mellett a nyár folyamán hét alkalommal kilenc napig tartó társasutazást rendez a királyi jubileumot ünneplő Londonba.

Az utazásokra jelentkezéseket elfogad és részletes információkat (levélben is) ad a MEFHOSZ Utazási és Idegenforgalmi Irodája. Budapest, IX. Ferenc-körút 38.

Szerkesztői üzenetek

A huszonhat éve kiadott Békeharang megjelenése elé váratlan akadályok gördültek. Ezen nehézségek, melyeket az érvényben lévő sajtótörvény egyes szakaszainak eddig több oldalról történt félreértése idézett elő, most minket arra kényszerítenek, hogy a Békeharangot egyelőre, ne mint havi időszaki lapot jelentessük meg, hanem az ügyek rendezéséig, mint évente tizszer megjelenő lapot adjuk ki. Reméljük, hogy sikerülni fog nem túl hosszú idő alatt rendezni a különböző kérdéseket, amikor aztán visszatérünk a régi rendhez. Egyelőre tehát évenként csak tizszer jelenhetik meg lapunk és t. olvasóink szives elnézését és türelmét kérjük, bízva abban, hogy továbbra is hűségesen olvasni fogják a szeretettel megírt cikkeinket és híreinket.

Tekintettel arra, hogy júniusban először küldtük szét a Békeharangot Budapestről, lehetséges, hogy ebben a munkában bizonyos hibák történtek. Szépen felkérjük k. olvasóinkat, sziveskedjenek minket támogatni abban, hogy mindenki pontosan kaphassa kézhez lapunkat. Esetleges észrevételeket köszönettel fogadjuk.

A kéziratokra vonatkozólag kérjük a k. munkatársainkat, sziveskedjenek cikkeiket minél olvashatóbban írni, ha írógép használata nem lehetséges. Legyenek oly jók és írják a sorokat oly távol egymástól, hogy esetleges javítások számára elegendő hely legyen. Ceruza használata azért sem alkalmas, mert könnyen elmosódik az írás és ez a szedésnél zavarokat okozhat. A papirosnak csak egyik oldalára kell írni a kéziratoknál. A k. cikkírók nagyon elősegítik munkánkat, ha a fenti kéréseinket figyelembe veszik.

A határontúli testvéreinket értesítjük, hogy olyan esetben, ha nagyobb kötegen a Békeharangot nem küldhetjük címükre, szivesen küldünk egyes számokat borítékban. Természetesen várjuk erre nézve szives megkeresésüket. Békeharangot általában csak oda küldünk szívesen, ahol valóban kívánják és olvassák. Tehát várjuk a címekeket!

Az Alkoholelles Egyesületek Országos Ligája (A. E. O. L.), melynek tudvalevőleg Gróf Apponyi Albertné az elnöknője, f. évi május 20-án tartotta ezévi rendes közgyűlését, amelyen Egyházunk, illetve annak alkoholelles munkája képviselőjében alulírott vett részt. Örvendetes tény, hogy a nem kizárólag vallásos alapon álló egyesületek is felismerték az alkoholnak népiünk egészségét és erkölcsét pusztító hatását és teljes erővel felvették a harcot. Jászóváry kat. plébános főtitkári jelentése szerint e különböző egyesületek az elmúlt évben is kitartóan és eredményesen küzdöttek úgy elméleti, mint gyakorlati téren az alkohol ellen.

Ez úton is felhívjuk gyülekezeteink figyelmét arra, hogy az Ur Jézus szeretetétől áthatva keressék fel azokat, akiket a Sátán az iszákosság rabláncainál fogva vezet és máris a kárhozatba vitte. Vezessék őket a Megváltóhoz, aki egyedül képes őket a bűntől megváltani.

Oh, ha iszákosság rabja vagy tán,
Jézus vérben van nagy erő...

Jöjj csak, hisz gyógyírt lelsz a Golgotán,
E vérbe csodás az erő...

Van erő, van, csodás erő van Jézusunk
vérben.
Hecker Ádám

Egy magyar származású lipcsei olvasó: Dusa István szabó, ki valamikor budapesti gyülekezetünkbe is járt, az elmúlt napokban egy szeretettől és lelkesedéstől áthatott kis verset juttatott el hozzánk, amely a fentebb említett gondolatokat kedvesen visszhangozza. Tudatában vagyunk Dusa testvérünkkel együtt e kis költemény verstanai fogyatékoságának, nem is külső formája kedvéért közöljük le, hanem abban reménykedünk, hogy egyik vagy másik olvasót felrázza lelki közömbösségéből, amellyel eddig mások pusztulásának tanuja volt. És ha ez megtörtént, akkor Dusa testvérünk bőségesen meg van jutalmazva.

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel. Szövetkezet.
Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

A szerkesztésért és kiadásért felelős
Tessényi-Jakob János
Budapest, VI., Felsőerdősor 5. III. 28.

Megjelenik évente tizszer.

Nyomta: Leiner Antal Duna könyvnyomdája
Budapest, VII., Miksa-u. 7. Telefon: 40-5-53.